

Universitatea Creștină «Dimitrie Cantemir»

Salonul literar-artistic și științific Ticu Ion Ionescu

ORIZONT CULTURAL XXI

Revistă a Salonului literar-artistic
și științific «Ticu Ion Ionescu»

Anul I Nr. 4

Septembrie - Decembrie 2012

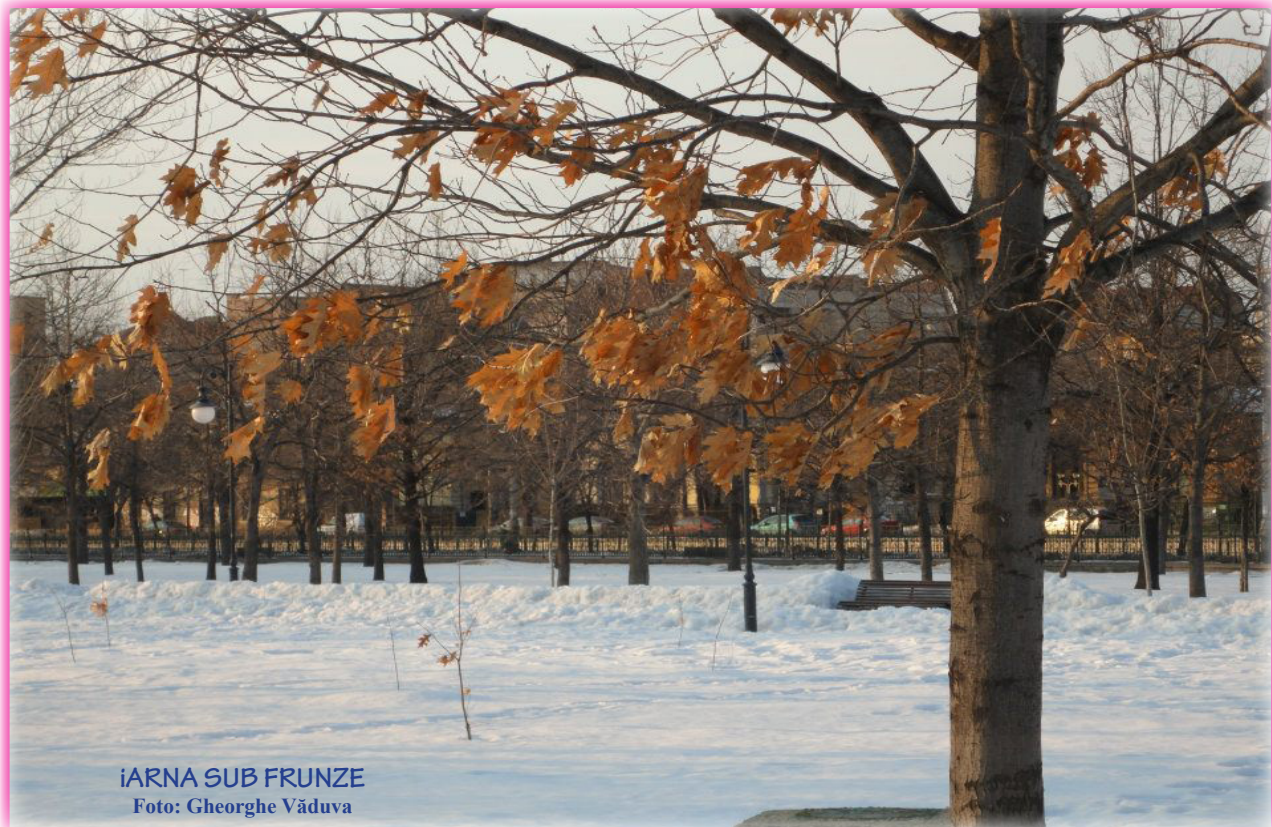
ISSN 2248 – 2571

ISSN-L = 2248 – 2571

BUCUREȘTI

2012

Universitatea Creștină «Dimitrie Cantemir»
Salonul literar-artistic și științific «Ticu Ion Ionescu»

IARNA SUB FRUNZE
Foto: Gheorghe Văduva

DIRECTOR

Ion IONESCU

REDACTOR ȘEF
Gheorghe VĂDUVA

SECRETAR GENERAL
DE REDACȚIE
Gabriel I. NĂSTASE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Nicolae GEORGESCU
Gabriela POHOAȚĂ
Mădălina TOMESCU
Riad AWWAD
Aculin TĂNASE
Silvia OSMAN
Mihaela MOCANU
Mona APOSTOL
Cosmin STOICA
Andreea DANIELESCU
Florin POPA
Alin MARCU
Elena POGĂCEANU

SALONUL LITERAR ARTISTIC ȘI ȘTIINȚIFIC

Salonul literar-artistic și științific debutează în 31 martie 2010 printr-un recital de poezie pregătit și susținut împreună cu Asociația Culturală Română IDEAL, Societatea Culturală APOLLON și Asociația Culturală "La Noi la Români" din Chișinău – Republica Moldova. Au citit din scrierile proprii Academicienii Mihai Cimpoi și Nicolae Dabija, scriitorii Matei George Călin și Vasile Căpățână din Chișinău și Radu Cârneli, Victoria Milescu, Gheorghe Văduva, Ticu Ion Ionescu din București și alții. În următoarele întâlniri au fost prezentate cărți ale cadrelor didactice din universitate, ale unor invitați, au fost prezentați Laureați premiului NOBEL pentru literatură și au debutat un număr de peste patruzeci de studenți din facultățile universității noastre și din mai multe licee bucureștene.

Începând în decembrie 2012, Salonul literar-artistic și științific ia primit numele prof. univ. dr. Ion Ionescu, cel care a avut ideea înființării sale și care a fost, până la trecerea sa în neființă, sufletul acestui forum de creație și dialog literar-artistic și științific

Intenționăm să continuăm această structură a preocupărilor și suntem deschiși altor inițiative ale studenților și cadrelor didactice.

Colegiul de redacție

ARIPI PENTRU LUMINĂ

Gheorghe VĂDUVA

Trăim vremuri foarte grele. Mai grele ca niciodată. Mult mai grele ca vremurile de război, în care politicienii puterilor beligerante fac planuri, soldații mor și florile plâng. Trăim vremuri când însuși spiritul și gândul, esențe ale vieții omului pe planeta Pământ, sunt umilite, terfelite și agresate. Oamenii au fulgere șprenguite și nori de furtuni sau de dezamăgiri profunde în ochi, speranțele mor, florile se ofilesc. O furie cumplită, fără avertisment și fără explicații, se strecoară în sufletele noastre, ca o conștiință a unui dezastru care așteaptă, la poarta dezlănțuirii, un monstru apocaliptic. Furia aceasta fără margini și fără suporturi raționale se infiltrează în tot și în toate: în stradă, în familie, în gânduri, în atitudini, în concept, în viață. Sufletul este făcut ferfeniță, gândul însuși devenind lacunar și discontinuu. Fiecare stă gata să explodeze, chiar dacă explozia este doar o implozie, accident vascular, infarct, deznădejde, dezamăgire sau stres care produce angoasă. Unii dintre semenii noștri de același sânge sunt în stare să se omoare unii pe alții – frate pe frate, copil pe părinte, părinte pe copil –, pentru câțiva bănuți, pentru câțiva ari de pământ, pentru o coasă, pentru o sapă, pentru o greblă, pentru o slujbă, pentru o vorbă. Condiția umană este una de junglă paradoxală. Nu de junglă așezată, cu arbori seculari, liane încâlcite după legea lor, pitoni, tigri și vâsc, fiecare avându-și, de mii de ani, un loc distinct, atât în viață și în supraviețuire, cât și în moarte, ci de junglă evadată din matca ei, de junglă răvășită. O junglă în care ești nevoit să fii tot tensionat, ca un arc, adică în alertă de gradul zero, cu simțurile încordate la maxim, gata să plesnească, cu ochi de viespe, cu mâna pe revolver.

Nu poți ieși aproape în niciun fel din această

junglă umană denaturată, dominată de furie. Chiar și credința, liniștitoare și Dumnezeiasca credință în Bunătate, în Bucurie, în Speranță, necesită un scut stratificat de apărare împotriva unor amenințări difuze și confuze, împotriva unor pirana ai sufletului. Acest scut ar trebui să însemne doar prudență. În realitate, el înseamnă descurcăreală, grijă asimetrică, atac viclean, prin surprindere, dar și plecăciune, mătanie, târâș pe coate și genunchi, rugăciune nu la Dumnezeu, ci la noii autoîndumnezeiți ai nației... În fond, capul ce se pleacă... Dar credincioșii se calcă în picioare, în Sfânta Biserică sau în preajma ei, pentru a ajunge, cu un minut mai devreme, să atingă Sfintele Moaște, cu speranța că o astfel de atingere îi va ajuta să fie ceea nu sunt sau nu pot fi. Oamenii, mai ales bătrânii care, prin tradiție, ar trebui să fie răbdători, înțelepți și cumpătați, se înghesuie și chiar se iau la bătaie, disperați, pentru un pachet de făină și unul de zahăr; la promoție, care costă doar cu câțiva lei mai puțin decât prețurile standard, printre cele mai mari din Europa tuturor posibilităților (care nu se pot), în condițiile în care salariile sunt printre cele mai mici de pe continent, adică de două-trei ori mai mici decât în alte țări europene... Mai mult, România importă cam 70 % din produsele alimentare, deși are unul dintre cele mai fertile și mai binecuvântatele terenuri agricole de pe continent. Dar marketurile și multinaționalele își fac politica lor imperială de câștigare a pieței și de subjugare a comerțului...

Treburile lumești sunt dominate de războiul unei supraviețuiri mizerabile, de un război în care și prin care oamenii normali au devenit oameni săraci, pe spezele sărăcirii lor îmbogățindu-se, agresiv și pestilențial, niște troglodiți care au acumulat cu japca barbară, averi imense, în care șmecheria și vulgaritatea trec pe post de virtuți, în care hoția devine unica „noblețe” profitabilă

și acceptabilă ca atare, fără comentarii și fără restricții, iar cultura cedează locul kitschului și produselor subculturale, de consum vulgar și violent, în care și prin care dascălii sunt tratați ca măturători, iar unii dintre șefii măturătorilor ca savanți unici și irepetabili. Discursul politic este, la rândul lui, anagramat, vulgar și violent, societatea periculos fragmentată, clanurile fac legea, iar legea devine armă sau monedă de schimb, când în mâna unora, când pe placul sau la buna discreție a altora.

În vară, am primit cea mai cumplită lecție de dictatură instituțională a absurdului și una dintre cele mai arogante umilințe la adresa a 8,4 milioane de români de treabă, în marea lor majoritate trudituri pe un ogor care nu mai este al lor, care s-au dus la vot și au votat cum le-a dictat conștiința, cum i-a tăiat capul, în limitele dreptului lor suveran de popor suveran. Popor suveran... O sintagmă care nu mai are acoperire în realități, ci doar în sloganuri. O instituție a statului român, cea mai cea dintre toate, cea mai cocoțată dintre cocoțate, formată din niște păpuși mecanice, unele dintre ele de-a dreptul penibile, a anulat pur și simplu rezultatul acestui vot, pe motivul lipsei de cvorum, iar o doamnă respectabilă, care, așa cum susține, și-a crescut copiii în simț patriotic, scrie, pe facebook, a doua sau a treia zi după referendum, că un milion nouă sute de mii de oameni, cifră uriașă, adică un sfert din alegătorii care s-au prezentat la urne, au votat fraudulos... Adică au furat. Și imediat a început ofensiva, suverană până în măduva oaselor, liberă și total independentă, împotriva acestor posibili infractori la legea electorală sau Dumnezeu știe la mai ce. De unde, Dumnezeule, știa doamna aceea respectabilă, de o asemenea enormitate, nedovedită niciodată, pentru că, în fapt, chiar nu putea să existe?! Oameni foarte, foarte sus puși pe portativul european, onorabili peste măsură, mai mult decât toți Cațavencii noștri autohtoni la un loc, au venit imediat în țara asta și, deși „n-au cerut pământ și apă”, cum zicea Eminescu, au impus, cu o voință inexplicabilă, departe de orice democrație suverană, o altă voință inexplicabilă, arătând, de fapt, cine-i stăpânul și cine-i sclavul... O realitate a puterii discreționare, care ar fi trebuit să dispară cel puțin odată cu vremea sclavagismului... Dar, după cum se vede aproape

în fiecare zi pe mapamond, n-a dispărut...

Oamenii cu scaun la cap din țara aceasta încă a noastră, a românilor, și-au dat seama că, în fapt, demos kratos nu există decât în poveștile despre constituții și în campanii electorale. Sau există în varianta originală, adică pentru nobili, proprietari și negustori, nu pentru sclavi, întrucât sclavii nu erau (și nu sunt nici acum, de facto), cetățeni. Sunt doar umili votanți care au dreptate doar atunci când drepturile lor nu lezează dreptatea puterii. Democrație... Noțiune cu conținut variabil, mecanism complicat, stratagemic, disimetric și, uneori, când muritorii de rând ies în stradă, asimetric. Acest lucru nu este însă chiar foarte important. Importante sunt interesele societății de consum și ale marii finanțe, care impun, de fapt, noua matriță a lumii, despre care nimeni nu știe mai nimic. Ne bucurăm de un iPhone 5, unde, dacă nu ești suficient de atent, o descărcare de o sută de mega biți, pe calculator te poate costa, peste abonamentul de 39 de euro (cu tva), încă 17 sau 18 euro... Într-o societate de consum extinsă la nivel planetar, contează, în primul rând, mecanismele acesteia, filozofia acesteia, adică mușuroiul, spiritul ei, câștigul, nu oamenii. Oamenii sunt doar furnicile care fac mușuroiul.

De aceea, te întrebi, oripilat, până unde se poate ajunge?! Aparent, noi, oamenii, suntem fericiți. Dacă avem norocul de un loc de muncă sau de o oarecare sursă de venit, ne putem permite un calculator, un telefon, un televizor, un frigider, un abonament la internet și încă vreo câteva obiecte de consum modern, inclusiv de informație și de imagine... Nu ne gândim nicio clipă că informația ar putea fi manipulată, nici ce se află în spatele acestui nivel al civilizației tehnologice, al civilizației informaționale...

Dincolo de această fericire tip societate de consum, se cascadează însă o imensă zonă a poluării tehnologice și informaționale, în care oamenii de formație clasică, ancestrală – „capul ce se pleacă sabia nu-l taie” sau „scopul scuză mijloacele” –, vor continua să care pietroiul lui Sisif, undeva, pe un munte care nu mai există, în timp ce noile spirite, formate în acest nou mediu, adaptate la el dar nu supuse lui, încep să-l cunoască, să-l nege sau să-l remodeleze pe alte coordonate, inaccesibile vechilor generații, întorcându-se